

ELS CATALANS PEL MÓN

Una vegada, vaig anar a Birmanïa vigilant una expedició de blanc d'Espanya.

El viatge va anar força bé i en arribar a Yakri, un reietó local m'oferí hospitalitat de bona llei. Havent-hi per allí pocs europeus (1), el senyor aquell va tenir interès en fer evident la brillantesa de la seva cort i em retenia, feia que el meu repos s'allargués més del que m'havia proposat.

Perquè la meua presència occidental no deslluís l'etiqueta de palau, el monarca em va donar una capa tota brodada de perles i pedres fines, amb la condició de que només me la podia treure per dormir.

Les residències reials d'aquells països són com una mena de parc, on bèsties i persones viuen en comú, guardant determinades diferències. Hi ha una gran quantitat d'ocells, elefants de jardí, felins, tortugues sagrades i profanes, insectes de la temporada i altres animals, tan rars que arriben a fer respecte.

L'estada allí era una festa seguida. Cantàvem, ballàvem i menjàvem del matí al vespre i cada vici tenia la seva satisfacció. Però com que jo era persona manada i mai no he negligit el deure, va venir el dia del comiat i el reietó, per a obsequiar-me, va organitzar una gran exhibició folklòrica.

El sobirà, vestit de gala, em va fer seure al seu costat. Tenia una panteira als peus, i un lloro magnífic a

l'espatlla dreta. Va picar de mans i començà el programa.

Després de sentir cantar gent de totes les contrades del país, sortiren dues-centes ballarines, que es posaren a dansar d'una manera monorrítmica. El ball va allargar-se hores i hores, sempre igual, sempre amb la mateixa cadència. Quan l'avortiment s'apoderà de mi, vaig dir a manera d'expansió, en català i alçant la veu:

—Mal per mal, m'agraden més les danses de Castelltersol...

El lloro va fer un crit gutural i dirigint-se a mi digué:

—No us emboliqueu. Si us sent el Gran Intèrpret esteu perdut.

Va dir-ho en un català tan correcte que de moment se'm va tallar l'alè. Home de món com era, vaig dissimular davant del rei, però aquella nit, quan tothom dormia, vaig cercar el lloro, que va explicar-me la seva història. Era un lloro català, de Cadaqués, i havia arribat fins allí per atzars de la vida.

Per moltes que fossin les coses que ens separaven, hi havia l'idioma que ens unia, i teníem records comuns.

Parlarem del Mediterrani i de les nostres esperances de reveure'l, i a l'endemà de bon matí, en marxar de Yakri, tenia el cor més tendre que el dia de l'arribada.

(1) No n'hi havia cap. (Aclariment de consciència).

1a

el Jedi